

Заю-Баю Великденски прекрачи прага, изправи се на заднитѣ си лапи, кихна и продума:

— Пакъ запѣха. Отспаха си ношесъ. Сега иди ги спирай, ако нѣмашъ работа. До срѣдъ нощъ ще гърми гората отъ тѣхъ.

Заю-Баю Великденски се сърдѣше на малкитѣ пѣснопойци. Не че не му харесваха пѣснитѣ имъ — харесваха му, но всѣкога той казваше:

— Пречатъ да се чува кой влиза и кой излиза изъ гората!

А днесъ Заю-Баю Великденски имаше работа. Днесъ трѣб-

ваше да се боядиса голѣмото великденско яйце.

Той влѣзе въ колибата, взе торбата съ четкитѣ и боитѣ, прерамчи я, препаса бѣлата престилка и въздѣхна:

— Не е мжно боядисването. Най е мжно да намѣря голѣмото великденско яйце.

Всѣка година, по туй време, Заю-Баю Великденски трѣгваше да търси яйцето. Тѣй му бѣше заржчано: шомъ наближи Великдень, да прави, да струва, яйце да намери, да го боядиса, та съ него да посрешне голѣмия празникъ на пролѣтѣта.

Той притвори вратата на колибата си, заключи я, пѣхна голѣмия дървенъ ключъ подъ прага и заброди изъ гората.

Голѣмото великденско яйце се намираше нарѣдко — веднажъ въ годината. Никой не знаеше мѣстото му. Неговиятъ пологъ бѣше тѣй направенъ, че сто пѣти да минешъ край него, двесте пѣти да го прекрачишъ, пакъ да го не видишъ. И само Заю-Баю Великденски, веднажъ въ годината, можеше да го намери. Че мине ли днесъ, мрѣкне ли се, изъ яйцето се излюпватъ цѣла войска ловци, съ пушки и кучета... Тежко имъ и горко тогава на всички въ гората!

Знаеше го това Заю-Баю Великденски. Знаяха го и другитѣ. И знаяха още, че шомъ се намери яйцето и се боядиса, чудно чудо става въ свѣта.